

Hoofdstuk 1

DE SCHOOL STAAT IN BRAND

Juf Jolijn neemt een laatste slok gemberthee. Daarna zet ze de mok op tafel en staat ze op van haar bureaustoel. Ze kijkt de klas in. ‘Heeft iedereen zijn tas met water en fruit aan de kapstok gehangen?’

Alle leerlingen van groep 7 knikken.

‘Jij ook, Brian?’ vraagt de juf voor de zekerheid.

‘Eh...’ Brian twijfelt even. ‘Ja, volgens mij wel.’

‘Mooi, dan mag Benja nu naar voren komen voor zijn spreekbeurt.’

Benja zucht diep en pakt zijn usb-stick. Hij loopt naar het digibord.

Zhé gaat er goed voor zitten en wrijft in haar handen. ‘Ik ben heel benieuwd waar het over gaat.’

‘Ik ook.’ Haar beste vriend Brian vermoedt dat het geen gewoon onderwerp zal zijn. ‘We mogen het van de juf niet meer hebben over voetbal, hockey of judo.’

‘Dat is ook logisch,’ zegt Zhé, ‘daar hebben we er de afgelopen jaren al een stuk of vierentachtig van gehad.’ Ze steekt haar duim op naar Benja. ‘Zet ’m op.’

‘Dank je.’ Benja staat voor de klas. Hij sluit zijn usb-stick aan op het digibord en drukt op de afstandsbediening. Hij haalt diep adem. ‘Hallo, klas.’

Iedereen zit op het puntje van zijn stoel.

‘Ik hou mijn spreekbeurt over...’

Maar dan stormt de directrice de klas in. Ze zwaait wild met haar armen. ‘Juf Jolijn, je moet vooral niet in paniek raken, maar de hoofdingang en een deel van de hal staan in lichterlaaie.’

‘Wat? Brand? O, nee toch? Wat vreselijk.’ De juf grist meteen de namenlijst van haar bureau.

‘Ja, wat een toestand hè?’ roept de directrice. Ze is helemaal buiten adem. ‘Neem je groep rustig mee naar buiten naar de verzamelplek. Ik waarschuw snel de andere klassen.’

Zhé schiet overeind en kijkt uit het raam naar de hal. ‘Wat een rook. Het lijkt wel alsof het steeds erger wordt.’

‘Yes!’ roept Brian. ‘Als de school affikt krijgen we extra vrij.’

‘Doe niet zo stom, Brain,’ zegt Zhé. Die bijnaam voor Brian heeft ze zelf bedacht. ‘Voor jou zou het beter zijn als je ook tijdens de vakanties naar school gaat.’

‘We moeten maken dat we wegkomen!’ roept Brian.

Snel haalt Benja zijn usb-stick uit het digibord.

‘Kom allemaal mee naar buiten!’ roept Zhé.

Iedereen staat op van zijn plek, ze lopen door elkaar heen in de klas.

‘Wat een chaos.’ Juf Jolijn staat bij de deur en doet alsof ze rustig is. Dat heeft ze tijdens haar yogalessen geleerd,

maar ze houdt met trillende hand de klink vast. ‘Ho, ho! Doe eens rustig. We rennen niet als kippen zonder kop naar buiten. We lopen dadelijk kalm naar de nooduitgang. Ik ga voorop.’

In de gang wordt de rook steeds dikker. Ze kunnen maar weinig zien.

Bij het verlaten van de klas wappert de juf met de handen voor haar ogen om de rook te laten verdwijnen, maar dat helpt niet. ‘Ik zie geen bal!’ roept ze.

Ineens struikelt ze over een tas die iemand heeft laten rondslingeren. ‘Au! Wat was dat?’ Met een smak valt ze op de vloer. De juf heeft haar hoofd en enkel bezeerd. Ze gaat op haar knieën zitten en kijkt verdwaasd rond. ‘Wat gebeurt er allemaal?’

‘Ik denk dat u over mijn tas struikelde,’ zegt Brian. ‘Ik dacht dat ik hem had opgehangen. Misschien is hij vanzelf van de kapstok gevallen.’

Maar de juf krijgt het allemaal niet meer mee, want ze zakt in elkaar.

De meeste kinderen lopen door naar de nooduitgang, maar Zhé roept: ‘Stop! De juf is flauwgevallen. We moeten iets doen!’

‘Ik haal de directrice!’ roept Brian.

Even later komt de directrice eraan. Ze verdeelt de taken. ‘Brian en ik houden de juf bij haar enkels vast,’ zegt

ze buiten adem. ‘Dan kunnen Zhé en Sophie haar onder de armen pakken. We tillen haar op en nemen haar mee naar buiten, anders staat ze straks nog in brand.’

Brian doet het geluid van een sirene na, zodat iedereen aan de kant gaat. Gelukkig is de juf zo licht als een veertje.

Als ze via de nooduitgang naar buiten lopen, het plein oversteken en bij het fietsenhok komen, zijn de meeste groepen er al. Sommige melden zich met hun meester en juf bij het schuurtje.

Een paar kleuters zijn erg geschrokken. Ze huilen en klampen zich vast aan de juf van groep 1.

De directrice, Zhé en Sophie zetten juf Jolijn voorzichtig op een bankje. ‘Wat een toestand hè?’

De juf voelt aan haar pijnlijke hoofd en ziet eruit alsof ze een week niet heeft geslapen.

‘Hoe gaat het?’ vraagt de directrice. ‘Hoe heet je? Welke dag is het?’

‘En wie moet zijn spreekbeurt nog houden?’ vult Sophie aan.

‘Wat een rare vragen,’ zegt de juf. ‘Het gaat goed, ik heet Jolijn, het is vandaag dinsdag en Benja is aan de beurt voor zijn spreukbeurt.’

‘Gelukkig,’ zegt de directrice. ‘Dan heb je vast geen hersenschudding.’

‘Dat hoop ik ook.’ Voorzichtig wrijft de juf over haar hoofd.

De directrice loopt terug het schoolgebouw in.

Sophie biedt aan om met de namenlijst te checken of iedereen aanwezig is en niemand in het lokaal is achtergebleven.

De klas staat netjes in een rij. Daardoor kan Sophie gemakkelijk een vinkje achter elke naam zetten.

‘Is iedereen er, Sophie?’ vraagt de juf even later.

‘Ja, iedereen...’ Sophie wordt opeens vuurrood, ‘...behalve Sterre.’

De juf schrikt. ‘Wat? Hoe kan dat? Sterre was toch wel op school?’

‘Sterre is heel gevoelig voor prikkels,’ weet Zhé. ‘Daarom zet ze vaak haar koptelefoon op. Volgens mij zat ze op de wc. Daar blijft ze soms wel een kwartier. Daarom wist ze vast niet dat we ineens de klas uit moesten.’

‘Dan moet ik haar redden!’ Juf Jolijn begint in de richting van de nooduitgang te lopen.

Maar meester Omar van groep acht wil het niet hebben. ‘Kom eerst maar even tot rust, Jolijn.’

‘Sterre is nog binnen,’ sputtert juf Jolijn tegen. ‘Ze moet naar buiten!’

‘Wacht maar.’ Meester Omar sprint de school in.

‘Zullen we meegaan?’ vraagt Zhé.

‘Nee, ik wil jullie niet in gevaar brengen!’ roept de meester vanuit de ingang.

‘Hoe kan het zomaar ineens gaan fikken?’ vraagt Brian zich hardop af.

‘Ik zag vanmorgen een man door de gangen lopen,’ zegt Sophie. ‘Misschien heeft hij een vuurtje gestookt. Wie weet is hij hier vroeger zelf leerling geweest en een paar keer blijven zitten. Je zult zien dat hij net vandaag wraak wou nemen.’

Zhé denkt er anders over. ‘Of het is een pyromaan.’

Brian kijkt haar vragend aan.

‘Een pyromaan is iemand die een kick krijgt van een brand,’ legt ze uit. ‘Die steekt iets in de fik en gaat dan kijken hoe het vuur wordt geblust. Daar geniet zo iemand van.’

‘Hoe is het mogelijk!’ Brian schudt zijn hoofd. ‘Wat doen sommige volwassenen toch raar.’

Ze zien meester Omar door de gang van de school lopen.

‘Kijk uit voor de pyromaan!’ waarschuwt Brian.

Maar de meester hoort hem niet.

Sophie vindt het gek dat de brandweer er nog niet is. ‘Laten ze de school zomaar afbranden?’

Zhé ziet veel rook, maar nog geen vlammen.

Iedereen kijkt naar de nooduitgang, waar de meester naar binnen ging.

‘Waar blijft hij nou?’ Zhé bijt van de zenuwen op haar nagels.

Ook de juf is nerveus. ‘Als er maar niet iets ergs met hem gebeurt.’

‘Als het tegenzit, moet u de meester mond-op-mond-beademing geven,’ zegt Brian tegen de juf.

‘Pfff.’ Juf Jolijn krijgt het opeens heel benauwd.

Maar gelukkig strompelt de meester na een poosje hand in hand met Sterre naar buiten.

De hele school klapt voor ze.

‘Cool, meester. U bent een held.’ Brian fluit op zijn vingers. ‘Als jij was achtergebleven, had ik jou ook gered,’ zegt hij tegen Zhé.

‘Dan zou ik je zo de school uitdragen.’ Hij laat zijn spierballen zien.

Zhé schiet in de lach. ‘Dat zal wel, stoertje. Jij komt pas opdraven als de brand geblust is en ik een verbrand lijk ben.’

Even schrikt Brian, maar dan ziet hij dat Zhé naar hem knipoogt.

Langzaam wordt de rook steeds minder. Even later is de rook zelfs helemaal verdwenen.

Dan komt er een man naar buiten.

‘Daar is die rare man!’ zegt Sophie. ‘Ik zag hem door de gang lopen. Ik denk dat hij de brand heeft aangestoken. Moeten we de politie niet bellen?’

‘Hebben jullie het over hém?’ wijst Sterre. ‘Dat is heus geen vuurtjesstoker. Het is mijn buurman Viktor. Hij werkt juist bij de brandweer. Daarom is hij vast hier. Maar het is wel gek dat hij zijn brandweerpak niet aan heeft.’

Viktor gebaart dat hij iets wil gaan vertellen.

Juf Jolijn steekt haar hand op als teken dat iedereen stil moet zijn.

‘Hallo allemaal. Ik ben Viktor, maar sinds ik bij de brandweer werk noemt iedereen me Vik of Fikkie. Ik heb goed nieuws voor jullie.’

Alle kinderen houden hun adem in.

‘Op een vergeten kind en een juf die zich bezeerde na,

heeft iedereen goed meegedaan aan deze brandoefening en zijn jullie allemaal snel en veilig de school uit gekomen,' zegt Viktor. 'Applaus voor jezelf.'

De meeste kinderen beginnen te klappen, maar weten eigenlijk helemaal niet waarom.

'Oefening?' Juf Jolijn wordt kwaad.

'Ik mag jullie eindelijk verklappen dat er helemaal geen brand was,' zegt Viktor. 'Er was veel rook, maar geen vuur.'

'Houdt u ons voor de gek?' reageert Zhé boos. 'Wat is dit voor een rare grap? Het is toch allang 1 april geweest...'

'Ik zal het uitleggen. Als brandweerman ben je er niet alleen voor het blussen van een brand. We verlenen hulp bij een verkeersongeluk, bij storm- en waterschade. Soms takelen we zelfs mensen uit een flat. En daarnaast heb ik contact met scholen en bedrijven om te controleren of ze brandveilig zijn.'

Brian vindt het erg interessant. 'Wilt u mij een keer meer vertellen over de brandweer, Fikkie? Dan ga ik er mijn spreekbeurt over houden.'

'Wat leuk, zeg. Weet je wat?' zegt Viktor. Hij voelt in zijn binnenzak. 'Ik geef je mijn visitekaartje. Als je met je voorbereidingen gaat beginnen, hoor ik graag van je. Maar bel 112 als er brand is, want dat kan ik niet in mijn eentje,' grapt hij.

‘Dank u wel,’ zegt Brian.

Viktor gaat verder met zijn verhaal. ‘Ik kreeg een verzoek van de gemeente voor een controle hier op school in verband met de brandveiligheid. Ik moet rapporteren hoelang het bij een brandalarm duurt voordat de school leeg is.’

‘Dus eigenlijk een ontruimingsoefening?’ vraagt Zhé.

‘Precies. Als er namelijk ooit een echte brand uitbreekt, moet je wel goed weten wat je moet doen. Ik heb bij de politie rookgranaten geleend, zodat de nepbrand toch echt leek.’

Juf Jolijn zucht diep. Ze wrijft met haar hand over haar pijnlijke enkel. ‘Wie wisten dit allemaal?’

‘Alleen de directrice en ik,’ verklapt Viktor.

De directrice schiet in de lach. ‘Ik wist het al drie weken. Hier heb ik me al zo lang op verheugd. Vinden jullie dat ik goed geacteerd heb?’

Niemand geeft antwoord.

‘Als ik zo doorga, win ik vast ooit een Oscar.’

Brian begrijpt er helemaal niets van.

‘Een Oscar is een filmprijs in Amerika.’ Zhé is behoorlijk geïrriteerd. ‘Die gaat ze nooit winnen met haar aanstellerige gedoe.’

‘Dachten jullie echt dat ik in paniek was?’ De directrice onderdrukt een lachbui.

Juf Jolijn baalt nu nog steviger. 'Nee, u niet. Maar wij wel. Iedereen was behoorlijk geschrokken.' Ze wenkt en neemt haar klas weer mee naar binnen. 'Kom maar, jongens.'

